

«Els Jocs Olímpics de 1992 ens van deixar un bon regust de boca»

Recorda com va viure vostè els Jocs Olímpics del 1992?

—És clar! I abans i tot: el dia que van designar Granollers Subseu Olímpica, els preparatius, la col·locació de la primera pedra al Palau, la inauguració i el desenvolupament dels jocs, la ressaca que ens va quedar... Va ser un esdeveniment de primer ordre que va deixar un bon regust de boca i que va demostrar el gran èxit que va suposar l'edició de Barcelona arreu del món.

—Creu que a Granollers la gent va vibrar realment?

—Tot és opinable, però jo crec que sí. Els Jocs Olímpics fan vibrar sovint fins i tot aquelles persones que no estan massa vinculades a l'esport, però ofereix altres condicionants significatius: projecció internacional, construcció d'obres significatives...

—Realment ens ha quedat alguna cosa d'aquella cita més enllà del Palau d'Esports?

—Moltíssimes! El Palau és un equipament de primer ordre i, a més a més, vam aconseguir vincular definitivament el nom de la ciutat amb l'handbol i vam participar en un esdeveniment de transcendència mundial. Això, la gent difícilment ho podrà oblidar.

—No ens ha quedat també, com ha quedat clarament demostrat, un equipament que ens va gran?

—Jo crec que s'equivoca. El Palau és justament l'exponent il·lustratiu del que succeeix a Granollers amb la resta d'instal·lacions, i és el fet que, afortunadament, les pistes estan plenes constantment.

—Les graderies, no.

—Jo em refereixo als practicants. Tenim autèntics problemes per quadrar els horaris i donar hores a tothom. El tema de la graderia no té per què estar directament relacionat amb el nivell esportiu d'una ciutat. A mi allò que realment em preocuparia és

que la gent no practiqués cap esport i que les entitats no estiguessin vives. Que la gent exerceixi com a espectador és una qüestió de cultura de ciutat, i tots sabem que actualment hi ha molts més espectacles que fa uns anys. Ara, l'oferta de lleure és molt més gran.

—La utilització del Palau...

—Si tenim en compte la gran quantitat d'activitats que acull, com a instal·lació per a la pràctica esportiva està totalment rendibilitzada.

—Econòmicament també?

—Sí.

—L'objectiu de l'exposició que presenten al Museu és...

—Bàsicament, intentem recuperar la memòria. La mostra vol ser un testimoni viu a partir de tres grans trets: la competició esportiva, l'experiència de la ciutat i la transformació que va experimentar, i el record individual de molts ciutadans. També hi haurà una bona relació d'objectes: torxes, vestimenta, records dels voluntaris... Al final de tot, s'editarà també un llibret commemoratiu.

—A vegades, hom escolta que alguns clubs, com el BM Granollers, es queixen molt perquè diuen que els ajuden poc.

—Em sembla bé que es queixin i que defensin els seus interessos, ja que ells saben perfectament la importància que ha tingut i

té aquest club en la vida de la ciutat. Allò que passa, però, és que els recursos són els que són, i que hi ha administracions que es podrien sumar al projecte, ja que dissortadament no totes col·laboren al mateix nivell. La Diputació i l'Ajuntament ajudem, però la Generalitat no aporta res.

—La regidora d'Esports a l'hora de practicar...

—Faig el que puc: gimnàstica, bicicleta...

PACO MONJA

Francesca Alaminos i Escoc (Barcelona, 14-4-1960). Regidora d'Organització i Recursos Humans i d'Esports de l'Ajuntament de Granollers, població on viu des de 1972. Llicenciada en Filologia, des de 1982 a 1995, va ser professora d'educació secundària a l'Escola Municipal del Treball. Després deixà l'ensenyament per fer-se càrrec de les àrees de Serveis i d'Esports. El 1999 decidí formar part, com a independent, de les llistes municipals del PSC-PSOE, i ocupà el número 8 de la llista, tot i que es va fer militant l'any 2000. Entre les seves responsabilitats hi ha la de coordinar i controlar els 800 llocs de treball que actualment té la plantilla municipal amb els seus vuit organismes autònoms corresponents, una tasca que fa, assenyala, «aplicant criteris de l'empresa pública amb d'altres més propis de l'empresa privada». Altra de les seves vessants està relacionada amb l'esport i el seu potencial en una ciutat com Granollers que, des d'ahir dijous dia 30, recorda amb una exposició commemorativa que es fa al Museu els 10 anys de la celebració de les Olimpíades de 1992, un esdeveniment que també és recordat amb l'organització de diversos actes, entre els quals destaca el partit d'handbol que jugaran aquest diumenge al Palau d'Esports les seleccions de Catalunya i França. Francesca està separada i té una filla: Èlia de 17 anys. ♦

JOSEP GARCIA

FRANCESCA ALAMINOS

REGIDORA D'ORGANITZACIÓ I RECURSOS HUMANS I D'ESPORTS DE L'AJUNTAMENT DE GRANOLLERS